Ч. 186. Недїля 3 вересня (21 серпня) 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Ґавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провинциї:

на цїлий рік	К 4·80
на пів року	„ 2·40
на чверть року	„ 1·20
місячно . . .	„ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік	К 10·80
на пів року	„ 5·40
на чверть року	„ 2·70
місячно . . .	„ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Приготовленя до парляментарної кампанії на Угорщині. — З Росиї. — Вісти про мир в Порсмесі. — Положене на Креті.

На Угорщині лагодять ся всї до парляментарної кампанії, котра має розпочати ся дня 15 с. м. Коаліция лагодить акт обжалованя против кабінету Феєрваріго; социялісти заповіли на день 10 с. м. великі збори, на котрих мають ухвалити плян кампанії, а правительство лагодить ся також до парляментарної війни. Коли лишить ся при тім, що доси постановлено, то зараз на першім засїданю палати послів дня 15-го с. м. предложить Кошут акт обжалованя против правительства, а президент мінїстрів зажадає тоді голосу для оборони правительства. Сполучена мадярска опозиция рішила ся в такім случаю не слухати президента мінїстрів і вийти з салї. Тоді не позістане правительству нїчого, як лиш відрочити парлямент на довший час, може аж до грудня. О розвязаню палати послів правительство поки що не думає, бо мусїло би виступити до кампанії виборчої, до котрої ще не приготовлене і до котрої тепер ще для него не догідна пора. В борбі правительства з опозицією найважнїйшу ролю буде грати загальне право виборче, справа, котра не позістане без впливу і на нашу половину Монархії. Другим важним средством борби має бути постанова правительства, що оно опорним радам громадским відмовить дотациї потрібної до виплачуваня платнї урядникам муніципальним, а може також застановить виплату диєт для послів. Вельми характеристичним для теперішних відносин на Угорщині єсть, що бач-бодроґский комітат ухвалив оногди 223 голосами против 112 принимати добровільно плачені податки, видавати цертифікати рекрутам, котрі добровільно зголосять ся до вступленя до войскової служби і стягати консумцийний податок. Ся ухвала перепудила немало сполучену опозицию, котра вже побоює ся, щоби за приміром сего комітету не пішли й другі.

З Петербурга доносять до „Berl. Tagebl.", що там вже порішено установити раду кабінетову, котрої президентом має стати Вітте. Рада кабінетова має приготовляти всї приготовленя для думи. Вітте має заразом обняти мінїстерство справ внутрішних. В противности до сеї вісти доносить париский „Matin", що Вітте в розмові з кореспондентом згаданої ґазети в Порсмес заявив, що за тиждень верне до Европи і рішив ся усунути ся з публичного житя та зрезиґнувати з дотеперішного свого становища.

Як доносить петербурска аґентия телеґрафічна, радила вчера комісия під проводом ґр. Сольского, котра має виготовити доповненя закона о думі державній. Дискусия вела ся над постановами, вводячими думу в житє і над ординацією виборчою, яку предложив Булиґін. Небавком має Булиґін предложити також проєкт реґуляміну виборчого для бувшого царства польского.

Вражінє, яке зробила в Росиї вість о заключеню мира, єсть дуже не однакове. Широкі маси народу приняли ту вість байдужно, апатично і она не зробила на них більшого вражіня, як недавні удари на поли війни. Цар одержавши депешу від Віттого, дуже зрадів і сказав: „Слава Богу, чей тепер буде Росия могла свобідно відотхнути". Відтак пішов цар з депешою до цариці і своєї матери, котрі також з великим вдоволенєм приняли ту вість до відомости.

Вість о заключеню мира зробила в Японії дуже прикре вражінє, бо там сподївали ся зовсїм иньшого висліду як той, який принесли переговори. В редакциях майже всїх японьских ґазет в Токіо повивішувано народні хоругви до пів машту на знак жалоби, а вість о заключеню мира помістили всї ґазети в жа-

Їзда третою клясою.

(З польского — Винк. Косякевича).

Ґраф Н., визначний, богатий і пересичений житєм молодий чоловік, вертав з Парижа до Варшави. В часї довгої і томлячої дороги був трохи не свій.

Чув цїлковиту утому, біль голови і недостаток охоти до їди.

В Кольонїї над Реном випив чарку бульону, в Почдамі склянку вина і нїчого більше. Не мав нїкого, з ким міг би поговорити кілька слів. Фабрикант поповзів, властитель прядільнї, управитель броварів — то всьо люди практичні, що голосно сьміють ся, зачинають говорити лихою французчиною о Парижи і Великій опері, а кінчать по нїмецки о повозах, бавовні і пиві.

Двогодинний сон перед границею трохи скріпив єго сили і вернув єму веселий настрій.

— Тут Александрово — завтра буду в Варшаві — погадав ґраф з розкошию. Показав пашпорт і став проходжувати ся по ждальни.

Чув ся вільнїйшим; охоти до їди доси не мав, але були признаки, що скоро прийде.

Пригадав собі, що мав виміняти троха гроший і сягнув рукою до кишенї.

Але в кишени не було мошонки. Спробовав ще раз, переглянув всї кишенї, насамперед на борзї, відтак уважно. Не найшов нїчого... „Неприємна істория" — погадав ґраф. Пригадав собі, що послїдний раз витягав мошонку, коли виймав з неї і показував кондукторови білет. „Добре ще, що маю пашпорт, а не вложив єго до мошонки, як звичайно".

— Ґа, що робити? Маю ще трохи дрібних гроший. — Витягнув кілька срібних марок і зміняв їх. Дістав пять рублїв. — Нїчо не вадить і то добре! Ах, коби хоч стрітити якого знакомого!

В тій хвили роздало ся перше дзвоненє. В цїлій ждальни і по коридорах настав рух і почали появляти ся зелїзничі слуги в сивих блюзах.

Ґраф задержав ся на хвилю в нерішучости; вкінци додавши собі відваги, рішив ся: — Коби лиш як найскорше бути дома.... поїду другою клясою. — Приступив до віконця каси. Тут довідав ся, що друга кляса коштує два рази більше, як мав гроший. На білет третої кляси вистало, але поспішний поїзд не має третої кляси. Треба ждати до пятої години.

То вже ґрафа бавило. — Та чейже в третій клясї не поїду — погадав, відходячи від каси. На своє положенє цїлком не гнївав ся, бо нї не умів гнївати ся, нї навіть не хотів.— Якось я собі пораджу....

Але як? Того не знав і не хотів знати.

Вернув до ждальнї, сїв на софі, загорнув ся тїснїйше в кожух і почав дрімати. Роздало ся друге дзвоненє.... третого вже ґраф не чув: спав.

Пробудив ся за годину і почав роздумувати над своїм положенєм.

— Треба ждати на поїзд!

Жде. Перейшов ся по сали, по коридорах, переглянув карти, розклади їзди, оповіщеня зелїзничі. Нудив ся страшно. Кождих пять минут дивив ся на свій годинник. Так минули три незвичайно довгі години. Вже зачала єму видаватись щастєм та хвиля, коли опинить ся хоч би й в третій клясї.

З тою постановою, одиноким виходом з неприємного положеня, почав ґраф поволи годити ся. Колиж вкінци прийшла відповідна хвиля, скривив ся вправдї, але купив білет третої кляси.

За подане куферка до ваґону дав послугачеви двайцять копійок. В хвили відходу поїзду лишилась єму всього одна витерта копійка. Витягнув єї, поглянув і тихо закляв по французски.

Мимо того постановив собі всьо витерпіти: погану жовту нору, до котрої замкнув єго кондуктор, бруд, що залягав лавки і вікна, заплюовану підлогу, тверді сидженя і товариство найнизшої верстви людий. Найбільше непокоїв єго голод, що вернув тепер по трех днях. Той звичайно з радостию дожиданий гість був для него тепер неприємний, бо кождої хвилї пригадував єму добірні страви французскої кухнї і на жаль... одну витерту копійку. Між тим поїзд сунув ся черепашим ходом, а годинник показував минути, немов отягаючись, як той скупар, що довго вагує ся отворити свою мошонку, аби видати з неї яку дрібну монету.

Охота до їди у ґрафа збільшалась. Ледве минула перша стация, ґраф почув голод. Такий справдїшний голод, що заєдно побільшав

лібних обвідках. Мимо того, що Японія одержала значну перевагу на далекім Всході і що узискала значні материяльні користи, настрій в цілій Японії має бути того рода, що побоюють ся навіть поважних розрухів.

В кругах фінансових розповідають з цілою рішучостию, що Росия хоч не безпосередно, але посередно признала Японії всї кошти війни. Російскі делеґати домагали ся, щоби сю справу задержати в тайнї а японьскі делеґати зразу тому противили ся а відтак пристали на то. Цікава тепер річ, як японьске правительство представить сю справу парляментови; припускають, що правительство на тайнім засїданю успокоїть проводирів народу.

До „Polit. Corr.“ доносять з Парижа, що чотири держави, котрі взяли Крету в свою опіку, прийшли до того переконаня, що відносини, які тепер настали на острові, не можуть вже довше тревати і що треба конче якоїсь акциї для їх усуненя. Зараз скоро вернуть з урльопу посли тих держав, відбуде ся в Римі нарада, які треба поробити кроки. Держави стоять передовсїм при тім, що загальна політика европейска вимагає того, щоби на полудневім всході не допустити до нїяких змін. — З Атин доносять, що коло Неаполіс на Кретї прийшло оногди до стички межи повстанцями а кретийскою жандармериєю, при чім один жандарм погиб, а один дістав ся до неволї у ворохобників.

Новинки.

Львів, дня 2 вересня 1905.

— **Іменованя.** Wiener Ztg. оголошує: П. Мінїстер просьвіти надав опорожнені посади учительскі професорам: Ант. Боржемскому з ґімн. в Сяноцї в VII. ґімн. у Львові, Мих. Новосельскому з ґімн. сьв. Яцка в Кракові в III. ґімн. в Кракові, Йос. Пшибильскому з ґімн. III. в Кракові в ґімн. сьв. Яцка в Кракові. Дальше надав опорожнені посади учительскі суплєнтам: Стан. Веньквичеви в польскій ґімн. в Коломиї, Бол. Блажкови в ґімн. в Стрию, Ант. Хлапови в ґімн. в Бохни, Никифорови Данишови в ґімн. в Бучачи, Евг. Флїсови в польск. ґімн. в Перемишли, Апол. Ґарицкому в ґімн. в Сяноцї, Ів. Ґдулї в реальній школї в Снятинї, Стеф. Гурцї в II. школї реальній в Кракові, др. Сал. Гандльови в ґімн. в Бережанах, Ярославови Ґординьскому в рускій ґімназиї в Коломиї, Кар. Калищакови в ґімн. в Сяноцї, Мих. Калитовскому в ґімн. в Дембици, Бол. Кельскому в реальній школї в Коросни, Ад. Клодзїньскому в ґімн. в Ярославі, Мих. Кшечковскому в II. ґімн. в Ряшеві, Генр. Крижановскому в II. ґімн. в Ряшеві, Едм. Ласїньскому в реаль. шк. в Живци, Стан. Мацкому в реальній школї в Станиславові, Франц. Ненкалї в II. ґімн. в Тарнові, Ів. Пйонтковн в ґімназиї в Стрию, Ів. Пельнерови в ґімн. в Вадовицях, Стан. Суссови в ґімн. в Подґуржу, Андр. Стоцї в руск. ґімн. в Тернополи, Стан. Венцковскому в I. реаль. ґімн. у Львові, Алекс. Вельчиньскому в реаль. шк. в Коросни; іменував учителем релїґії гр.-кат. в акад. ґімн. у Львові о. Леонида Лужницкого.

— **Екзамінацийна комісия і екзамінатори релїґії.** Львівска митрополича консисторія іменувала на три роки в екзамінацийній комісиї для учителїв народних шкіл у Львові комісарем крил. Білецкого і екзамінаторами катехитів оо.: А. Стефановича і Е. Гузара, в такій-же комісиї в Тернополи комісарем о. Громницкого і екзамінатором релїґії о. Я. Вацика. Епископский ординарият в Станиславові іменував до тої-ж комісиї в Станиславові комісарем крил. Фацевича і екзамінатором о. Порайка, в Заліщиках комісарем о. І. Рудницкого і екзамінатором о. І. Туркевича.

— **Школа годівлї дробу в Зеленій** коло Рави рускої. Курс в нїй починає ся 15 вересня. Задачею школи є: ширити розумні засади годівлї дробу і замилованє до неї у наших селян. Предметом науки єсть: 1. наука природної годівлї, 2. проваджене рас, 3. головні засади віджи влюваня і ґіґієни взагалї, а домових птиць в подробицях, 4. виховуванє курят в природний спосіб як і штучний, при помочи прирядів в порі, як квокнема. Принятими можуть бути особи, що займають ся годівлею. Бідїйшим уділяє Видїл краєвий стипендиї. Поданя в тій справі треба вносити до Видїлу краєвого секция III. Належало би проте познакомити наших селян з его школою і з сим промислом, що не вимагає нїяких майже вкладів, а принести може при розумнім веденю его великі користи.

— **Рухові вправи в львівскім „Соколї“** починають ся по фериях з 1 вересня і будуть відбувати ся в отсих днях по полудни: членів тов. в понедїлки, середи і пятницї від 7—8 і пів год.; жіночого відділу у вівтірки, четверги і суботи від 4—5; старших учеників у вівтірки, четверги і суботи від 7—8 і пів; молодших учеників в понедїлки, середи і пятницї від 5—6; питомців ремісничої бурси в понедїлки, середи і пятницї від 8 і пів до 9 і пів; кружка провідників в суботи від 8 і пів до 9 і пів; кружка пожарних інструкторів в четверги від 8 і пів до 9 і пів години. Коли зголосить ся більше число учениць в жіночім відділї, то вправи будуть вести ся в двох відділах *Старшина.*

— **Холєра в Галичинї.** Телєґрама з Мельца, в західній Галичинї, принесла вість, що в тамошнім повітї лучили ся чотири случаї холєри, а між ними два смертельні. Холєру заволїкли з надбалтийских околиць дарабники. До Мельца виїхав радник санїтарний др. Меруно вич зі Львова, аби видати потрібні зарядженя.

— **Замах на касу.** З Рави рускої пишуть нам: В ночи з 29 на 30 серпня невислїджені доси злочинцї хотїли вломитись до каси в тутешнім урядї податковім. Отворили витрихами двоє дверий, однако в третих дверях зломив ся їм витрих, котрого кусник полишив ся в замку і то перешкодило їм дістати ся до комнати, в котрій уміщені каси.

— **Живцем спалена дитина.** В Ярославі, на передмістю Ґарбарі вибух оногди в загородї Ілька Роботицкого пожар і знищив єї цїлковито.

ся і жадав заспокоєня. Ґраф перестав вже гадати о добірних стравах. Представляв собі, як виглядає звичайний біфштик з бараболею. Зачав по французски говорити.

Але вскорі стративши послїдну терпеливість, післав когось, чи щось „до всїх чортів“ вже в ріднім язицї і став поволи проходжувати ся по ваґонї. То помогло, бо так голод менше єму докучав і мінути стали скорше минати.

Але ще заки поїзд дійшов до Влоцлавка, навкучило ся ґрафови і то.

— Їсти, їсти! — До сто чортів!... Що тут робити!... Мушу щось вигадати — постановив собі. Поглянув на свій перстень з брилянтами. Був би єго радо дав за кілька рублів, за що небудь. Але як то зробити? До кого удатись?... Ґраф в цїлім своїм житю нїчого не продавав... то була річ єго повірника....

— Влоцлавок... десять мінут!

— Коби я міг лиш стрітити ся з яким знакомим — погадав з розпукою і поглянув до вікна. В тій хвили порожний ваґон став скоро наповнятись.

До переділу, в котрім ґраф доси сам сидїв, влазить цїла родина: грубий, червоний отець, така-ж мати, висока, неповоротна а доросла дочка і чотирнайцятьлїтний хлопець. Ґраф гризе уста, присуває ся до вікна, завиває ся в кожух і прижмурює очи.

Товстий отець, тяжко віддихаючи, розкладає по лавках клунки; висока дочка мостить ся на сидженю, глядаючи порожного місця на кошик. З кошика виглядають дві чорно-жовті ноги печеної качки. „Практичні люди“ — гадає ґраф. Між тим дївчина не може умістити коша на лавцї.

— Таж то прецї женщина! — гадає ґраф і встає, щоби їй помогти.

— Дякую! — дістаєсь єму в нагороду.

— Не хочете сїсти коло вікна? — питає єї ґраф.

— О, нї — я дістала би зараз ревматизму.

— З якої причини дивлюсь я так з висока на честних людий? — починає гадати ґраф і мило усьміхає ся до вітця, котрий оповідає з чувством свої пригоди, які лучились єму на дорозї з міста до двірця.

— Погадайте собі, ми мало не запізнили ся до поїзду. Кличу фіякра, а він — який то драб! — каже: „Бійте ся Бога, вас четверо, маєте тільки пакунків, та де-ж я вас довезу! Беріть ще одного фіякра!“ Я крикнув на него: Вези, дурню, бо піду просто до поліциї! Тоді притих і поїхав. То все так буває. По доброму чоловік з ним нїчого не порадить... то вже такі люди.

Ґраф обернув ся до панни.

— Мешкаєте у Влоцлавку?

— Так.. маємо там склеп.

— А... склеп.

— Так.

— Певне продаєте цукор, чай...

— Нї... Лише мило.

Настала мовчанка. Ґраф чує, що один предмет розмови вичерпаний. Треба начати розмову о чім иншім.

— Далеко їдете?

— До Кутна.

— До міста, чи за місто?

— До міста... Маємо там тїтку.

— Чи й тїтка має склеп?

— Так... Має.

— Продає також мило?

— Так... Від нас бере товар... Ми маємо і фабрику мила.

Розмова веде ся дальше в такім дусї. Ґраф старає ся бути вічливим для цїлої родини: о поганім хлопчиску говорить: „милий хлопець“, а женщинам подає париські перфуми.

Стация минає за стациєю. Час проходить якось незамітнїйше. Однако мимо того розмова для ґрафа томляча, бо аби єї удержати, треба винаходити все нові, дївчинї приступні річи.

— Ті міщухи — гадає ґраф — мають дивний звичай їздити зі стравою. — Щоби близше вивідати ся про цікаву для него річ, обертає ся з питанем до панни:

— Їздите часто зелїзницею?

— Дуже часто.... Звичайно чотири рази до року.

— І все берете з собою їду?

— О, нї!... Їдемо все по снїданю.

— В ваґонї снїдаєте другий раз?

— Нї.

— А я гадав, що то качка?

— А качка.... дарунок для тїтки.

— Ваша тїтка видко дуже любить качки?

— Страшно любить....

— Ось які дарунки у купців! — гадає ґраф. Єго то нудить. Не має охоти познакомлювати ся близше з купецким звичаєм; в єго души родить ся знов погорда для них.

В Кутнї опускає родина ваґон. На прощанє подає отець ґрафови руку.

— Чорт з ними! — гадає собі ґраф і їде дальше сам.

В Скерневицях вийшов на перон і заглянув до буфету, шукаючи знакомих лиць.... Не було нїкого. Вернув до ваґона, до котрого напхало ся потім тільки нових подорожних, що настала правдива ґлота. Полишає попереднє місце, щоби уникнути сусїдства противних єму людий і сїдає коло дверий на лавочцї, на котрій єсть місце лише для одної особи. Против него сидить незнакомий, здоровий молодець з широким лицем і довгими жовтими вусами.

Голод не мучить вже від якоїсь хвилї ґрафа. Правда, що з'їв би радо кусник чорного хлїба, але не має попередних болїв в жолудку. То треває так досить довго. Але коли минули Ґродзиска, зачинає ся стара істория. Голод повертає і допоминає ся з подвійною силою заспокоєня. „Я того не видержу!“ — гадає ґраф і обезсилений тисне ся до стїни ваґона.

— Шинка, салямі, булка!...

Скоро відвертає голову, звідки роздав ся голос. Коло него їде стара жидївка з кошиком повним брудних булок, старого смердячого масла і якогось мясива невиразної краски. „Така булка мусить коштувати копійку!“ — гадає ґраф. — „Певне що так, я колись о тім читав“. Додає собі відваги. Розглядає ся довко-

Жертвою полуміни упала також семимісячна дочка Роботицкого, Анна.

— Шкідне забутє. З Бродів пишуть: В понеділок дня 28 серпня занедужав нагле і дуже небезпечно в поїздї, що ішов зі Львова до Підволочиск, один з подорожних, вертаючий до дому по тяжкій операциї з Кракова. Ідучий тим самим поїздом др. Вичковский хотів єму удїлити помочи, а именно запустити єму під шкіру яке оживляюче средство. Зажадав єго від кондуктора, однако показало ся, що в поїздї не було т. зв. „ратункової касети“. Треба було ждати до стациї Борщовичі. Там була вправдї коробка, але в нїй крім вати, йодоформу, бритви і кількох дощинок нїчого більше не найдено. Етер, камфору і инші средства уживані в наглих случаях очевидячки вже вичерпано, а нїхто не погадав, аби їх заступити новим запасом.

— Нова філїя „Просьвіти“. Дня 8 н. ст. вересня с. р. наступить в Жидачеві отворенє завязаної вже перед роком філїї „Просьвіти“ на повіт жидачівский і рівночасно перші загальні збори сеї філїї. Розпічнесь оно торжественним богослуженєм в церкві парохіяльній о год. 9-ій рано, а о год. 10-ій наступлять збори. На збори прибуде запрошений зі Стрия посол др. Олесницкий і виголосить виклад на тему в стрийскім повітї нинї важну: „Як поступати при реґуляциї рік“. Сподїваний єсть також приїзд делеґата зі Львова з відповідним викладом.

— Цїнний поїзд. Сими днями переїхав через Львів поїзд з Румунїї до Берлина, котрий віз 174 мілїонів марок зложених в шістнайцятьох паках. Тих пак стерегло 6 румуньских урядників скарбових, уоружених від стіп до голов.

— Кровава драма. В Берлинї на одній улици застрілив онногди не розпізнаний доси мужчина швачку Кріґерівну, а відтак сам відобрав собі житє. Причиною убийства мала бути заздрість.

† Померли: Николай Стецьків, судовий офіциял в Яслї, дня 30 серпня, в 47-ім роцї житя; — о. Корнилий Леонтович, парох в Баличах подорожних, болехівского деканата, в Градци, в Стириї, в 47-ім роцї житя, а 14-ім сьвященьства; — Йосифа з Яремкевичів Левицка, жена гр.-кат. пароха в Яворові, дня 31-го серпня.

Телеґрами.

Ішль 2 вересня. Президент угорского кабінету, Феєрварі, був вчера о 11 год. на авдиєнциї у Цїсаря, котра тревала півтретя години.

Будапешт 2 вересня. Угорске бюро кореспонденцийне доносить, що бар. Феєрварі на вчерашній авдиєнциї в Ішль предложив проєкт правительства в справі усуненя кризи на Угорщинї, а відтак виїхав до Відня де стане о 10 год. вечером.

Париж 2 вересня. До часописи Eclair доносять з Віґо, що там вчера вибухла бомба і убила дві особи, а богато зранила. Виновників доси не вислїджено.

Ґданьск 2 вересня. Мінїстерство війни відкомандувало 8 лїкарів штабових для контролї пionірских стаций, в котрих проявили ся случаї холєри. З ріжних сторін доносять о нових случаях.

Гамбурґ 2 вересня. Сконстатовано кілька случаїв холєри межи еміґрантами.

Берлин 2 вересня. До „Lokal Anzeiger-a“ доносять з Ґданьска, що анґлійский адмірал Вільзон вислав до цїсаря Вільгельма телеґраму з висловами радости, якої дізнали анґлійскі офіцири з нагоди стрічи з офіцирами нїмецкої фльоти. У відповіди адміралови вислав цїсар телеґраму з подякою за висказані чувства.

Петербурґ 2 вересня. Перше засїданє державної думи відбуде ся в Маріїньскій палатї.

Париж 2 вересня. До „Matin“ доносять з Порсмес: Ще лиш два артикули, в справі опорожненя Манджуриї і подїлу Сахалїну, мають бути зредаґовані. Проф. Мартенс і правний дорадник японьский Деннїсон (Американець) суть тої гадки, що нинї вечером скінчать свою задачу. Вітте і Комура будуть радити над уложенєм тимчасового договору, котрий має бути пізнїйше заступлений дефінїтивним.

лица, чи хто на него не дивить ся, і вкінци питає жидівки:

— Що коштує одна булка.

— Півтора копійки.

Ґраф мовчить і червонїє, чує на собі погляд сидячого напротив молодця. Жидівка не відходить.

— Ну, купите?

— Не хочу — ледве видавив з себе.

Минуло кілька мінут. Молодий чоловік, що доси мовчав, обернув ся до ґрафа і питає:

— Не знаєте, коли будемо в Варшаві?

— Не знаю.

— Ідете також до Варшави?

— А — гм....

Ті неохотні відповіди не зразили незнакомого. Говорить дальше. Говорить просто, але чемно. Ґраф глянув на него цікаво і зачинає відповідати на питаня чемнїйше, лише тому, щоби якось убити час. Вкінци розвязує молодець вузличок і виймає звідтам хліб і салямі.

— Позволите?... Прошу! — подає ґрафови, витягаючи з кишенї звичайний ножик.

Ґраф глядить на незнакомого і знов мимохіть червонїє. „Боже мій, яке положенє“ — гадає.

— Лише прошу, позвольте, тут салямі — повтаряє чемно незнакомий.

Ґраф рішив ся, що прийме то незвичайне угощенє. Жадно їсть хліб і салямі і признає, що всьо дуже смачне. Перший голод заспокоєний — яка то розкіш! „Коби я міг дати єму так з десять рублїв за угощенє — більше нїчого не хочу.“

З розмови показує ся, що той чоловік то звичайний слюсар. Має малий варстат десь на Сольці і працює в нїм з братом. Оповідає о собі зі щиростию простих а честних людий. Жалує ся на недостаток. Злї часи... нема роботи. З кождим днем тяжше о заробок, а тут велика родина. Треба о роботу добивати ся.

На ґрафа то оповіданє зробило велике враженє.

— І той чоловік, що так тяжко заробляє на кусник хлїба, дїлить ся ним зі мною, з першим незнакомим, з котрим стрітив ся. Кілько то добродійства можна зробити з якими там нужденними стома рублями. То буде лише відплата за єго добродійність. Дам єму всю слюсарску роботу в моїй палатї, а крім того зроблю щось для єго сина.

Дізнав ся о назвище слюсаря і записав собі до книжочки. Чує ся не лише спокійним, але й веселим. Як найчемнїйше розмавляє з своїм товаришем. Що хвиля дивить ся на добродушне, симпатичне лице слюсаря.

— Завтра поглянеш веселїйше і з більшою охотою на житє і на сьвіт Божий — гадає з чувством ґраф. — Можу собі представити, як здивує ся, коли покличу єго до себе, як утїшить ся, коли дізнає ся, як щедро нагороджу єго угощенє...

Ґраф мимохіть усьміхає ся і цїлого єго проймає якесь приємне, миле чувство.

— Варшава!

Прецї раз! Ґраф встав, протягнув своє утомлене тїло і вийшов з ваґона.

* * *

— Послухайте, панове — оповідає ґраф по кількох днях при фляшцї старого угорского вина — яка незвичайна пригода стала ся менї в ваґонї...

Ґраф оповідав свою пригоду так весело, що всї аж за боки беруть ся.

Вернувши до дому ґраф пригадує собі:

— Мушу тому слюсареви відвдячити ся. То честний чоловік і зробив менї велику прислугу.

За тиждень лучило ся, що ґраф ще раз мав нагоду оповідати о своїй пригодї в ваґонї. Тому згадав при дома на бідного слюсаря.

— Завтра велю єму післати сто рублїв — досить буде з него.

Однако слїдуючі дни принесли ґрафови тілько нових річий, що забув цїлковито на свою сьмішну пригоду і на честного бідного слюсаря.

За редакцію відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).